

DE L'INDIGNACIÓ A L'ACCIÓ

Amb l'excusa de "la crisi", aquells qui manen, polítics, banquers i empresaris, han engegat una sèrie de plans de retallades que venen implícits en la forma que el sistema capitalista opera: les crisis són inherents al propi sistema econòmic que vivim actualment i quan s'han de fer front, qui paguem som els de sempre, els exclosos, els pobres, les i els treballadors. Aquells qui tenen el poder polític i el poder econòmic segueixen lucrant-se a costa de la nostra misèria.

Per a que aquest sistema econòmic no s'ensorri, des del FMI, que és l'àrbitre que regeix les regles del Mercat, s'han ordenat una sèrie de plans destinats a privatitzar els serveis de caràcter públic. Parlem de les retallades que ens estan afectant a totes fent les nostres vides encara més precàries. Tanquen els serveis i sales hospitalàries, privatitzen els serveis universals sanitaris, així com els expedients de regulació d'ocupació dels i les treballadores de la sanitat, restringeixen els ajuts per a les persones dependents, apliquen el pensionazo, privatitzen les Universitats encara més, limitant l'accés únicament als rics que s'ho poden permetre; es tanquen empreses i l'atur no deixa d'augmentar; els contractes-basura proliferen i les condicions de treball empitjoren progressivament.

L'increment del cost dels productes bàsics i la baixada de salaris, així com de totes les altres condicions que s'han esmentat anteriorment, afecten a totes les esferes de les nostres vides; cada cop costa més arribar a fi de mes, cada cop hi ha més famílies desnonades al carrer, cada cop hi ha més pobresa.

En aquests últims mesos l'autoorganització per fer front a aquest malestar general s'ha vist reflexada als carrers, a les places, als llocs de treball, etc. Intentant trobar múltiples respostes de mil maneres diferents, s'han creat assemblees, s'han dut a terme accions apuntant als causants de la misèria, s'han impulsat vagues on ha esclatat tota la indignació, tota la ràbia:

*Estem
fartes
d'ells.*

Ens adonem que les coses així no funcionen. No pot ser lògic que ens facin fora de casa per no pagar un lloguer i s'ho quedi el banc per vendre-ho a una altra família que tampoc ho podrà pagar, no pot ser normal que retallin el salari o ens acomiadin de la feina mentre la junta executiva viu amb tota sèrie de comoditats, no és lògic que cada 4 anys votem a un polític perquè decideixi per nosaltres en tots els aspectes de les nostres vides i decideixi aplicar una reforma laboral sense que puguem decidir aturar-la. Que se'ns emportin a l'Audiència Nacional per intentar bloquejar un Parlament on s'estan decidint coses que ens afecten i que no volem i ens diguin que és anticonstitucional i atemptem contra aquells qui vetllen per nosaltres. Tots sabem que això és mentida. La seva Constitució és un engany per emparar unes lleis que estan fetes per i per a aquells qui manen.

Hi ha alguna cosa que no funciona, que no és lògica. Potser el que no és lògic és que existeixin empresaris, que existeixin bancs. Potser el problema és que demanem a aquells qui ens trepitgen, en comptes d'enderrocar-los, que ens veiem incapacitats de dirigir les nostres pròpies vides. Parlem de drets que els amos ens concedeixen o no, en comptes de les necessitats vitals que hem de posseir.

La llibertat no es demana, es pren.

La llibertat es pren mitjançant l'autoorganització. Hem començat a funcionar al marge de les institucions que representen l'Estat, sense intermediaris, fent patent que no ens representen ni els necessitem.

Estem començant a generar xarxes de suport mutu als barris, si alguna té un problema al barri amb la banca, la feina, redades d'immigrants, desnonaments o desallotjaments executats per la policia, etc...totes el tenim.

Ens organitzem nosaltres mateixes i no deixem que decideixin per nosaltres; responem col·lectivament a les agressions per part del poder, aquells qui exerceixen la violència quotidiana contra nosaltres i la legitima amb la fal·làcia del "bé comú". Les retallades no són pel "bé comú", retallen on no els hi fa mal; ells no perden res, nosaltres ho perdem tot. Per això, només ens falta perdre la por del tot.

També a la feina l'autoorganització és la clau per a no ser venuts per sindicats que tampoc ens representen, anar a la vaga general i plantar cara a la patronal, ocupar els hospitals, les escoles..L'acció directa. Però no per esperar que ens concedeixin petites reformes, sinó aspirant a aconseguir allò que totes i tots vulguem i decidim a partir de la nostra pròpia voluntat.

Dialogar amb aquell qui t'apunta amb una pistola no és diàleg, no s'està en igualtat de condicions, per tant, és sotmetre's. Dialoguem entre nosaltres, compartim experiències, busquem altres formes de construir i deixem de banda allò que se'ns imposa com a única forma de viure.

Contra les retallades, contra la banca, contra la patronal, contra els polítics...

Per l'autoorganització, per la solidaritat, per l'acció directa, per nosaltres mateixes.

LA LLIBERTAT POT SER REAL JA.